wikuſt õhtani, ja kaſſinat ſõmist, peälegi keigewähhema ekſtrusſe pärraſt kohhe ta peksis mind armotumal wiſil. Kül ma ſeält hea melega olleksin omma male taggaſi läinud, agga ma kartſin ikka. Sel Junkrul olli üks wägga kallis täkk hobbune, ſelle ma piddin tassima. Ühhel õhtal ma wiſin tedda hallikalle joma, hobbune hakkas hullama ja tallas mo jalla peäle, ma hirmutaſin tedda wähhe, agga ta peäſis minno käeſt ärra, hakkas jooksma, ſe-utas peitſe raudahhelasſe omma Jalga, kukkus ja murdis jalga. Junkur näggi ſedda, peksis mind hirmſaste, ja temmal olli nenda pahha meel, et ta mind ühhe Wenne Peälikkulle kes ſeäl Moiſas Talwel Korteris olli, ärramüüs. Tühjalt ma waitleſin, ja pannin wasto, ütleſin, et ma hopis teiſel maal pärris ollin, ei aitand, ſe Peälikk ei molſtnud meie kele, ja uskus ſelle Junkro jannad ennam. Kewwade pole ſai ſe Peälikk wäe peält

peält lahti: temmal olli kaugel wenne-ma ſees üks Mois, ſenna läks tenima ellama, ja wiis mind kaſa. Nüüd ma ollin liggi kolm ſadda pennikoorma omma Maalt ärra, aima wõera Rahwa hulkas. Wähhe hawalt ma õppiſin kül nende kele, agga ſiiski ep olnud ellawat hinge, kes minnoga tuttaw olleks olnud. Lapſe põlwes ollin ma kauniſte jo õppind ramato luggema, agga ſeäl ma ei ſaand ennam meie kele ramato nähha; mis ma weel wähhe Jummalaſt ja temma ſannaſt ollin õppind tundma, unnuſtaſin ma ſeäl hopis. Teine rahwas, teine Uſk, teiſed kombed teine Jummala Tenistus. Oh kui wägga ma ſiis iggatſeſin omma Male taggaſi!

Kümme aaſtad läkſid nenda mõda! ma ollin mehheks ſanud, iggatſeſin nüüd ka Jummala ſannale ſada, agga ſeäl ſe ei läind korda. Siis ſe juhtus et minno

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1795, lk. 20